

«ΕΙΠΕ ΛΟΓΟΝ»

Οι σύγχρονοι άνθρωποι, σκλάβοι της ασταμάτητης σπουδής, δεν προφθάνουν να συλλάβουν της πνευματικής ζωής την ουσία. Ζουν επιφανειακά. Επιδερμικά. Επιπόλαια.

Έχουν στερήσει τους εαυτούς τους από τις μακρινές της περισυλλογής τις ώρες. Τις ώρες της θέας. Τότε που το πνεύμα το ανθρώπινο σ' άλλες ξανοιγόταν σφαίρες. Κι επιχειρούσε τις αναζητήσεις του. Τις ανατάσεις του. Τη θαυμαστή απόλαυση της αγρύπνιας του.

Στις μέρες μας, το πνεύμα πάει να καταντήσει λογιστική μηχανή. Προορισμένη να επιλύει τα άμεσα πρακτικά προβλήματα. Ν' αντιμετωπίζει καταστάσεις. Δυσχέρειες να εξομαλύνει. Καταναλίσκεται σε μια λογική ή λογιστική επεξεργασία του γεγονότος. Και μόνον αυτού. Σε ένα κλειστό χώρο μέσα. Όπου δεν υπάρχει διάχυση. Όπου δεν υπάρχουν φτερά, για να πετάξει. Μόνο πόδια. Και τούτα συχνά αποκαμωμένα.

Η εξασφάλιση της ευζωίας βρίσκεται μέσα στον ρυθμό και το πνεύμα της καθημερινότητας της όλης συμπεριφοράς του ανθρώπου της εποχής μας.

Οι έτοιμες ιδέες γίνονται πάντα αποδεκτές. Γιατί σημαίνει πως κάποιος σκέφτηκε κάτι για μας. Πριν από μας. Χωρίς δική μας θυσία ή δαπάνη.

Τούτη η τακτική ακολουθείται και στις περιπτώσεις των ιδεών. Των επιτευγμάτων. Των κοσμοθεωριών, των κοινωνικών συστημάτων, μα και των πολιτικών σχημάτων. Στόχος, ο άνθρωπος της εποχής μας να ενοχλείται όσο το δυνατό λιγότερο.

Το «ένδον σκάπτε» έχει απομείνει στη γωνία παραπεταμένο. Αχρείαστο. Κενό. Άλλα θέματα προβάλλουν πιο επιτακτικά στη ζωή του.

Κι όταν προκύψει μια κοσμοχαλασιά; Τι γίνεται τότε; Η ύπαρξη του συγκλονίζεται. Μέσα του σκύβει και βλέπει την εσωτερική του γη έρημη. Αιχμηρή. Άδεια. Φτωχή. Μαραμένη.

Αποστρέφει το πρόσωπο του τότε. Ξανά βυθίζεται στη στέπα των δικών του ασχολιών. Και κλαίει. Και ο γόος ακούγεται ως τα ύψη. Και είναι φωνή «βοώντος εν τη ερήμω». Τι την κάναμε, αλήθεια, τη ζωή μας;

Προμηθέας αισθάνεται ούτε. Καρφωμένος στον βράχο. Και οι ανάγκες του να προβάλλουν αδήριτες μπροστά του.

Αρκείται του ποιητή να επαναλαμβάνει τους στίχους :

«δεν έχει πλοίο για σε,
δεν έχει οδό»

Τα γεγονότα είναι άμεσα. Βίαια και πυκνά. Χωρίς διεξόδους ανάμεσα. Χαραμάδες ή ρωγμές.

Αντιρρήσεις δεν χωρούν. Και ασκούν ένα καταθλιπτικό εξαναγκασμό.

Να τα αγνοήσουμε;

Είναι λύση; Την ώρα που θεληματικά θα αγνοείς το ένα, θα προβάλλει δίπλα το άλλο. Και θα σε σφίγγει. Μη επιτρέποντάς σου ούτε την ανάσα.

Κι οι χαροκόποι γύρω, όλο και σκορπούν τους μεθυστικούς αντίλαλους της ασύδοτης τους ζωής.

Απογοητευμένοι οι άνθρωποι, λύσεις αναζητούν. Πρώτη και καλύτερη αυτή της πίστης. Ο Χριστός τονώνει. Ενισχύει. Συμπαραστέκεται. Βοηθά. Λύνει προβλήματα. Προσφέρει διεξόδους. Και μάλιστα «επί τας πηγάς των υδάτων».

Είναι ο ΜΟΝΟΣ φίλος που δεν θα σε γελάσει, αδελφέ. Και είναι ειλικρινής. Και γνήσιος. Χωρίς σκοπιμότητες και πωπαπάτηματα.

Δεν δοκιμάζουμε;

+ ο π. Γ.